

Ton de Zeeuw

Hete bliksem

Fatale attractie in een nieuw smakelijk food-mystery

Karakter Uitgevers B.V.

I

Groene thee

Minister Japke Buikema van Groene Stroom & Overzeese Uitdeling kijkt bezorgd. Een verslaggever van *De Courant* heeft gevraagd of hij haar mag interviewen en haar raadgevers hebben haar ingefluisterd dat die Amsterdamse krant fout was tijdens de Watersnood. Hoewel er elke week een column in staat van de boven elke verdenking verheven Dijkgraaf van Oranje, lispelen haar Woefdrammen dat Hare Excellentie beter in zee kan gaan met *De Banier*. Het eveneens Amsterdamse blad dat weliswaar negentienmaal zo weinig lezers heeft maar links genoeg is om haar electoraat te behagen.

Shit, denkt Japke. Ik wou dat ik een keer verlost was van dat drammerige salonsocialisme, van dat onuitstaanbaar regenteske en van die correctheidsdweep van mijn partij. Dat ik gewoon 'ns een keer een, eh, een boterham met kaviáár kon eten! Met een glas wijn uit, pakweg, een rechtse dictatúúr! Of op mijn zevenendertigste in een sportwagen door Parijs rijden met de warme wind door mijn haar en aan mijn zijde een foute latino met plakhaar en gouden tánden.

Maar ja, het partijbelang, hè. Dus laat Japke het interview afzeggen met, sorry hoor, een ongelooflijke kutsmoes, en per gelijke post wordt de hoofdredacteur van *De Banier* uitgenodigd een verslaggever naar haar Haagse werkkamer te sturen.

Japke Buikema weet echter niet ('tja, wanneer spreek je die mensen nou?') dat haar postkamer wordt bevolkt door mutanten van de menselijke soort die, mede door de fatale onderwijsvernieuwingen van haar eigen partij, volkomen ongeletterd, dyslectisch en leesblind zijn. Die twee brieven komen dus terecht in de verkeerde tassen. Fietstassen ja, want Japkes ministerie is autovrij, haar ambtenaren verplaatsen zich CO₂-loos per rijwiel. En de postbestelling verloopt via de in ere herstelde trekschuit van de Hofvijver naar het Galgewater in Leiden ('overstappen!') en daarna via 't Gein naar de Amstel.

Drie weken later krijgt dus niet *De Banier* maar *De Courant* de uitnodiging om minister Buikema te komen interviewen over haar nieuwe GroenTaks (iedereen die een stadstuintje heeft vanaf drie vierkante meter, moet via een bedrag ineens zowel leges, opcenten, BTW, precariorechten als vermakelijkheidsbelasting betalen). Een discutabele heffing, maar Japke heeft rugdekking van partijdossiers die beweren dat het gat in de ozonlaag inmiddels zo groot is dat de geleerden van Greenpeace het niet eens meer kunnen méten.

Zo kan het gebeuren dat culinair verslaggever Nic Hak, die bij *De Courant* van alles heeft gedaan behalve politiek, door hoofdredactrice Oriana Bruis naar Den Haag wordt gejaagd, omdat de collega die het interview had aangevraagd ziek is.

'Ik weet daar niets van,' verzekert Nic haar nog, maar Oriana is onvermurwbaar. 'Jij bent toch zo'n veteraan die

alles kan?’ slijmt ze. ‘Laat ’t dan maar eens zien. Bovendien is dat mens te dom om te kakken. Een tweekolommer, meer is ze niet waard.’

Gelukkig heeft Nic zich ingedekt. Hij ziet kans het interview te verplaatsen van de werkkamer van de minister aan het Binnenhof naar het nabijgelegen restaurant Saur en daar, op zijn eigen terrein, durft hij de confrontatie aan. Sterker nog: zijn innemende charme betovert de bewindsvrouw zodanig dat ze al na het tweede glas Viognier – te zwaar voor de lunch, net wat u zegt – haar arm op die van de verslaggever legt en hem vraagt mee te gaan naar haar appartement in Scheveningen.

Nic twijfelt. Maar ja, het landsbelang gaat voor, dus ligt hij het volgende uur met Japke tussen de zojuist door haar hospita gesteven lakens.

‘Wat ben jij eigenlijk een mooi meisje,’ zegt hij welgemeend als zij daarna samen aan de groene thee zitten. ‘Ik vond je altijd een tuthola, maar als je zo doorgaat’ – hij doet net of het een dreigement is (humor, humor!) – ‘kom je niet meer van mij af.’

Dat had hij niet moeten zeggen.

Gratin dauphinois

In de stromende regen glibbert Nicolaas Wilco van der Haak, beter bekend als Nic Hak van dagblad *De Courant*, langs de kronkelige Linge, voorbij geknotte wilgen, slappende boerenwoningen en doodstille uiterwaarden. Als culinair redacteur weet hij veel van 's lands gastronomische uithoeken, maar dit adres in het Gelderse Tricht, waar hij door een aardige collega van de sportredactie op is geweest, is hem onbekend. Ze zit naast hem, trots dat zij de grote culiverslaggever iets heeft kunnen melden wat hij nog niet wist, opgetogen ook dat ze mee mag op culireportage, en vol verwachting omdat zij al jaren een oogje op hem heeft.

Midden in de Betuwe valt de motor van Nics bedrijfsbolide als vanzelf stil op een schaars verlichte dijk, voor de deur van restaurant De Paarse Dovenetel. Ze zijn duidelijk midden in Het Dorp van Wim Sonneveld beland: achter de kleine stalraampjes ontwaren ze mensen die zo uit de jaren vijftig lijken weggelopen, er waaien flarden van geanimeerd

geroezemoes naar buiten en, eh, langs het tuinpad van hun vader zien ze de hoge bomen staan.

Diana Voerendaal is de gastvrouw in dit bijzondere eethuis dat met zijn vloer van IJsselsteentjes iets boerderijachtigs heeft maar verder, mede ook door de moderne schilderijen, eigentijds genoemd kan worden. Diana was bedrijfsleidster in een brasserie in het aanpalende Buurmalen geweest, maar toen de boel daar failliet ging nam zij niet alleen het gros van de klanten mee maar verzamelde ook jongelui om zich heen die haar in haar nieuwe Trichtse eethuis wensten bij te staan. Een nest jonge honden dus, iets waar Nic altijd gecharmeerd van is.

Dat is hij minder van zijn reisgenote. Mooi meisje hoor, maar een beetje een bemoeial. Telkens als de gastvrouw naar Nic lacht, komt ze met een opmerking. Dat het haar van ‘dat mens’ niet goed zit, dat haar kledingkeuze gedateerd is, dat ze ‘provinciaal’ is. Nic zucht en bestelt een fles witte wijn. Een frisse Zuid-Afrikaanse Steen (meestal vindt Nic een Chenin-blanc die níét uit de Loire komt niet te hachelen, maar deze is oké), slechts overtroefd door de Spaanse Fransola daarna, een van de paradepaardjes van het Catalaanse superhuis Torres. Met een stuivend bouquet van Sauvignon blanc en de kenmerkende smaak van abrikozen, mango en passievrucht.

Nic is als gewoonlijk anoniem gekomen voor ‘Natafelen met Nic’, zijn wekelijkse rubriek in *De Courant*, en hij heeft ook onder een gefingeerde naam gereserveerd. Het onafscheidelijke potloodstompje dat hij in zijn rechtercolbertzak draagt, zal straks in uitsluitend door hemzelf te ontcijferen hiërogliefen belangrijke conclusies neerpennen op de achterkant

van een salarisenveloppe. Die hij – een blocnote zou immers opvallen – bewaart onder het formuliertje van de voetbalpool dat hij altijd schijnbaar toevallig ter invulling bij zich draagt.

Over het menu kan hij kort zijn. Als voorgerecht is er gebakken roodbaarsfilet voor zijn collega en de combinatie van eendenlever met kalfszwezerik voor hem. Partjes vis, op de huid gebakken in een beetje arachideolie, opgetast op een timbaaltje van groene asperges en stukjes paprika, en met een vinaigrette van rode ui en bieslook. Lekker! Ook de zwezerikschotel is een aardige. Het vlees rauw (hé, niet eerst gepocheerd? Nics potloodje krast al) gebakken in olie en min of meer krokant opgediend naast plakjes eendenlever met wat peper en zout erover. Waarbij een fijngesneden slagarnituur met frambozendressing en een lauwwarme, gekruide tagliatelle. Ietsje te zoet misschien, die dressing, maar verder een heerlijke entree, hoogstens een beetje ouderwets. Maar wie maalt daar om?

Maartje, zo heet de sportverslaggeefster, wil alles van Nic weten. Waar hij ooit eerder gewerkt heeft, hoe hij aan zijn culinaire kennis komt, of hij vaak uit eten gaat, enzovoorts. Nic beantwoordt het allemaal braaf. Ook meer persoonlijke vragen als: ‘Eet je altijd alleen of gaat er wel eens iemand mee?’ gaat hij niet uit de weg. Gevolgd door: ‘Als je ver weg bent, overnacht je dan ergens?’ En natuurlijk de onvermijdelijke inkopper: ‘Als er iemand bij je is, laten we zeggen een dame, en je moet ergens overnachten...’

Nic onderbreekt haar nogal ruw: ‘Als ik zo nodig een wip wil, rij ik toch niet eerst met een vrouw naar Terschelling?’

Daar heeft hij een punt, dat moet Maartje toegeven. Ter-

wijl ze iets naar hem toeschuift en vraagt of hij nog een beetje wijn wil bijschenken.

Juist op dat moment is er enige beroering bij de ingang van de eetzaal. Er komen mensen binnen die niet gereserveerd hebben maar zeggen erge honger te hebben en op doorreis te zijn naar een congres in...

Nic herkent hen meteen. Minister Buikema, haar secretaris Bengt Wyber en een chauffeur-met-pet. Hij wil wegduiken maar het is al te laat. De bewindsvrouw straalt van blijde herkenning, rent als een schoolmeisje op hem af en omhelst hem, met volledig negeren van zijn tafelgenote en de rest van de zaak.

De Groezelige Rat aan tafel twee die de hele avond zat te lispelen tegen een ongewassen grungevrouwkje met een portrethangertje van Kurt Cobain om haar nek, pakt vliegensvlug zijn camera (inderdaad, ook in de Betuwe bestaan paparazzi) en drukt af. *Flash!* zegt de flitser, en heel even zien de gasten van De Paarse Dovenetel de helverlichte eenzestigste seconde van de onbesuisde actie van Hare Excellentie die straks bij *Story*, *Privé* en enkele kranten op de mail zal verschijnen. En stof zal doen opwaaien, want dan worden ook partijgenoten er getuige van hoe de minister de onbekende man, naar later zal blijken een verslaggever van *De Courant*, plat op de bek zoent. Terwijl, nog pikanter en óók gekiekt, secretaris Bengt Wyber luid schreeuwend probeert die twee te scheiden.

Poeh! Nic doet het bovenste knoepje van zijn boord los terwijl hij weer aandacht probeert te schenken aan de nu humeurig mokkende sportcollega én aan de hoofdschotels die zojuist zijn geserveerd. Lamsfilet *en croute* voor haar, en borst-

filet van Barbarie-eend voor hem. Het lamsvlees eventjes om en om in de pan aangezet voordat het met veel kruiden en knoflook werd verpakt in een pizzadeegje en als een soort worstenbroodje in een hete oven gebakken. Nu op het bord met een ingekookte saus van lamsfond, honing en tijm.

En de op zijn typische gelige Barbarie-rand ingekerfde eendenborst waarvan het schrapsel als bakvet is gebruikt. In malse plakjes geserveerd bij een saus met frambozencoulis (alweer framboos!) die, voor de fluweeltoon, met een klontje boter is gemonteerd. Plus bij beide gerechten een pannetje gratin dauphinois, aardappelschijfjes in room en knoflook dus. Ook niet echt modern maar wel lekker.

Nic proeft ervan, brandt zijn tong, kijkt terloops naar zijn chagrijnige tafelgenote en dan naar de zojuist bezette tafel, schuin achter hem. Japke straalt, zwaait opnieuw en werpt kushandjes. Terwijl Bengt Wyber, naast haar, kokhalsbewegingen lijkt te maken. Tafel twee is intussen verlaten – geen fooi, ziet Nic – en hij rekent uit hoe lang het nog kan duren voordat zijn bedrijfstelefoon dwingend zal gaan rinkelen.